

[Økonomiministeren]

ringens betydning for den økonomiske udvikling, og den kan ikke vurderes højt nok. Vores kroniske underskud på betalingsbalancen er jo netop udtryk for, at den samlede opsparing i det danske samfund år efter år har været for lav. Det er derfor, vi skal søge efter metoder til på alle måder, både med tungt artilleri og lette håndvåben, at fremme den samlede private opsparing.

Det, vi her har at gøre med, disse tre forslag, er ikke det tunge artilleri. Det er ikke forslag, der på nogen måde, hverken på kort eller på lang sigt, afgørende vil flytte opsparingskvoten, men jeg tror, de kan være med til at danne bedre opsparingsvaner, især for de helt unge, hvoraf en del jo faktisk har meget betydelige muligheder for at spare op. Der er mange unge under uddannelse og i andre livssituationer, som ikke har store muligheder for at spare op, men der er også unge fra 20 år op til midten af 20'erne, som har store indkomster og få forpligtelser, og kunne man for denne gruppe grundlægge bedre vaner på opsparingsområdet, ville vi langsigtet have taget et skridt, som var værdifuldt for den samlede opsparing.

Jeg synes som fru Elisabeth Arnold, at det er vigtigt at hæfte sig ved den tabel, der er på s. 71 i Opsparingsudvalgets rapport, hvor det dokumenteres, at den private opsparing i Danmark og i øvrigt i endnu mere udpræget grad i de øvrige nordiske lande er lav, og at de lande, som – og det synes jeg også er vigtigt – for alvor klarer sig godt i den industrielle udvikling, dem, vi har sværest ved at konkurrere med, nemlig Vesttyskland og Japan, er lande, som har en høj privat opsparingskvote.

Som sagt, vi skal ad alle de veje, vi kan finde, som er nyttige, prøve at fremme den samlede opsparing. Jeg må sige, at jeg synes, det er uretfærdigt, både over for embedsmandsrapporten og sådan set også over for mine forslag, at indvende, at det slet ikke er dette her, det drejer sig om, men at vi skal se på skat og pension og alt det dér. Ja, det skal vi også. Embedsmandsudvalget er jo netop ikke blevet bedt om at gå ind i disse sager, men om at se på andre sider af opsparingsproblemerne.

Jeg vil gerne sige i den forbindelse til hr. Frank Jensen, at det er klart, vi skal diskutere nøje, hvad samfundets omkostninger ved præmiering af opsparing er. Men når hr. Frank Jensen fremhæver pensionsopsparing, vil jeg lige

pege på, at pensionsopsparing er noget af det, der her og nu virkelig koster samfundet penge, fordi pensionsbidraget kan trækkes fra, og i en række tilfælde vil man se, at for hver gang der spares 3 kr. op på en pensionsordning, koster det faktisk 2 kr. i skatteprovenu. Så vel skal vi da diskutere omkostningerne for samfundet ved forskellig præmiering af opsparing. Men så skal vi også have den side af sagen med.

Jeg skal i øvrigt sige om den diskussion, som føres i flere blade om rapportens vurderinger af omkostningerne ved at fremme opsparingen, og hvor man har fremhævet, at det koster 1 mia. kr. at få en nettoopsparing på mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ mia. kr., at det er et regnestykke, som faktisk har meget lidt at gøre med de forslag, vi her behandler. Man har dér forsøgt at vurdere, hvad virkningen ville være, hvis man generelt begyndte at subsidiere opsparingen og hæve renten på al form for opsparing. Det ville være hundedyrt, og nettoeffekten ville være tvivlsom. Men det er jo netop ikke sådanne ordninger, som regeringen her foreslår.

For det første skal de opsparedede midler bindes, og det fremgår også af rapporten, at der dermed opstår en likviditetsbegrænsning hos dem, der sparer op, som selvfølgelig gør det umuligt for de pågældende at have et privatforbrug, som er lige så stort, som det ellers ville være. Det kommer altså til at påvirke det private forbrug.

For det andet er disse ordninger jo direkte rettet mod de grupper, som ikke har store muligheder for formuebevægelser. Unge mellem 15 og 25 har ikke store muligheder for formuebevægelser. Hvis det var et rentesubsidium til de 40–50-årige, ville disse muligheder være langt, langt større, men her er der tale om en gruppe, for hvem disse muligheder er meget begrænsede. Endelig er der, som jeg sagde det lige før, tale om en gruppe, som ofte har en opsparingsevne, og som her altså får en særlig mulighed, som jeg tror vil vise sig at være nyttig og positiv.

Der er altså netop ikke tale om, at vi giver os til alment at rentesubsidiere opsparing. Der er tale om, at vi retter det imod ganske bestemte grupper, og derved bliver omkostningerne ved præmieringen selvfølgelig langt mindre end det, som fremgår af regnestykket i betænkningen.